

II

JASON

Situace byla samozřejmě horší, než Jason čekal.

Jinak by to nebyla žádná legrace.

Na vrcholku vykoul mezi větvemi olivovníků a uviděl něco, co vypadalo jako kolejní mejdan zombií, který se zvrtil.

Samotné rozvaliny nebyly žádná sláva: pár kamenných zdí, ústřední dvůr udušený plevem, schodiště vysekané do skály a vedoucí do prázdna. Pár plátů překližky zakrývalo jámu a kovové lešení podpíralo rozpraskaný klenutý průchod.

Ruiny ale překrývala další vrstva reality – přízračný přelud paláce, jak musel vypadat za dob svého rozkvětu. Nabílené zdi lemované balkonky se zvedaly do výše tří pater. Ústřední atrium s velkou fontánou a bronzovými koši na oheň obklopovalo sloupořadí. U tuctu banketových stolů se chechtali, jedli a poštuchovali démoni.

Jason čekal, že jich bude tak sto, ale motalo se jich tam dvakrát tolik, honili přízračné služebné, rozbíjeli talíře a hrnky, prostě jančili.

Povětšinou se podobali lárům z Tábora Jupiter, průhledným purpurovým zjevením v tunikách a sandálech. Pár hýřilů mělo zahnívající těla se šedým masem, rozcuhanými chumáči vlasů a ošklivými ránami. Jiní vypadali jako běžní živí smrtelníci – někteří vyparádění v tógách, jiní v moderních oblecích nebo vojenských maskáčích. Jason dokonce zahlédl chlapíka ve fialovém tričku Tábora Jupiter a v římském legionářském brnění.

Uprostřed atria se nesl davem démon se šedou kůží a v otrhané řecké tunice, který třímal nad hlavou mramorovou bustu jako sportovní trofej. Ostatní jásalí a plácali ho po zádech. Jak se dostal blíž, všiml si Jason, že mu z krku trčí šíp, dokonce přímo z ohryzku. A ještě horší věc: ta busta, kterou držel... je to *Zeus*?

Těžko říct. Většina soch řeckých bohů vypadala stejně, ale ta vousatá nasupená tvář Jasonovi připomínala obřího hipíka Dia ze srubu číslo jedna v Táboře polokrevných.

„Naše další oběť!“ houkl přízrak chrčivě, asi kvůli tomu šípu v krku. „Nakrmíme matku zemi!“

Duchové zaječeli a tukli si hrnky. Démon se blížil k ústřední fontáně. Dav se rozestoupil a Jason si všiml, že v ní není voda. Z metr vysokého podstavce se k nebi řinul gejzír písku, obloukem se nesl dolů jako deštník z bílého prášku a sypal se do kruhové nádrže.

Démon položil mramorovou bustu do fontány. Jakmile se Diovy hlavy dotkla sprška písku, mramor se rozpadl, jako by prošel sekačkou. Písek se zaleskl zlatem, barvou ichoru, krve bohů, a celá hora tlumeně zarachotila, jako by si řihla po dobrém soustu.

Mrtví pařmeni uznale zaburáceli.